

SÉNAT DE BELGIQUE

RÉUNION DU 4 NOVEMBRE 1936.

Rapport de la Commission de la Justice, chargée d'examiner le Projet de Loi modifiant l'article 135 du Code d'Instruction Criminelle.

(Voir les n°s 92, 116 (session de 1933-1934), et les Annales parlementaires de la Chambre des Représentants, séances des 7 et 8 mars 1934; le n° 94 (session de 1933-1934) du Sénat.)

BELGISCHE SENAAT

COMMISSIEVERGADERING VAN 4 NOVEMBER 1936.

Verslag uit naam van de Commissie van Justitie, belast met het onderzoek van het Wetsontwerp tot wijziging van artikel 135 van het Wetboek van Strafvordering.

(Zie de n°s 92 116 (zitting 1933-1934) en de Handelingen van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, vergaderingen van 7 en 8 Maart 1934; n° 94 (zitting 1933-1934) van den Senaat.)

Présents : MM. Pierre VAN FLETEREN, président; COENEN, DE CLERCQ (Joseph), DELVAUX, DISIÈRE, GILLON, HANQUET, NOËL, ORBAN, ROLIN, TEMMERMAN, VAN EYNDONCK, VERGEYLEN et LEGRAND, rapporteur.

MESDAMES, MESSIEURS,

Dans l'état actuel de la législation et sauf dans le cas prévu par l'article 539 du Code d'instruction criminelle, seuls le Ministère Public et la partie civile ont le droit de faire opposition devant la Chambre des mises en accusation, contre les décisions de la Chambre du Conseil favorables aux prévenus.

Ceux-ci ne possèdent nul droit de ce genre vis-à-vis de l'ordonnance les renvoyant devant un tribunal correctionnel ou devant un tribunal de police.

C'est cette anomalie qu'à bon droit veut faire disparaître le projet de loi soumis à vos délibérations.

Il se conçoit mal, en effet, qu'à l'inverse de ce qui est admis pour le Ministère Public et par la partie civile, le prévenu ne puisse se pourvoir contre une décision qui le renvoie

MEVROUWEN, MIJNE HEEREN,

In den tegenwoordigen stand onze wetgeving en behoudens in de gevallen voorzien bij artikel 539 van het Wetboek van Strafvordering, hebben enkel het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partij het recht in verzet te komen voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling tegen de beslissingen der Raadskamer ten gunste van de beklaagden.

Dezen hebben dergelijk recht niet tegen het bevelschrift dat hen naar een boetstraffelijke rechtbank of een politierechtbank verwijst.

Het U voorgelegde wetsontwerp beoogt de gewettigde verdwijning van deze onregelmatigheid.

Het gaat inderdaad slecht op dat, in tegenstelling met wat geldt voor het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partij, de beklaagde zich niet kan voorzien tegen een beslissing die

devant une juridiction de jugement en matière répressive.

On a dit qu'il ne pouvait en résulter pour lui de tort réel puisque l'ordonnance de renvoi ne constituait qu'une mesure préparatoire et que le prévenu conservait toute sa liberté de défense devant la juridiction de jugement.

Il n'est point malaisé de souligner toute la faiblesse de pareille argumentation.

Il n'est point vrai qu'une ordonnance de la Chambre du Conseil le renvoyant devant une juridiction de jugement, soit sans intérêt pour un prévenu, et si celui-ci croit cette décision mal fondée, il doit pouvoir, comme le Ministère Public et la partie civile, en appeler devant la Chambre des mises en accusation.

La Chambre du Conseil, pour décider qu'il y a lieu à renvoi devant une juridiction de jugement, doit en effet admettre qu'il y a, à charge du prévenu, des indices de culpabilité et c'est déjà là une raison suffisante pour l'intéressé de demander la réformation de pareille décision s'il la croit injustifiée.

Il n'est pas moins légitime, qu'en pareil cas, le prévenu désire éviter tous les ennuis que doivent entraîner pour lui une comparution devant la juridiction de jugement, ennuis graves et de divers ordres sur lesquels il paraît inutile d'insister.

C'est dire que le projet soumis aux délibérations du Sénat nous paraît venir combler une lacune des plus regrettable.

Ce fut l'avis de votre Commission de la Justice qui, à l'unanimité, a approuvé le projet et le présent rapport.

Le Président,

PIERRE VAN FLETEREN.

Le Rapporteur,
L. LEGRAND.

hem verwijst naar een rechtscollege in strafzaken.

Men heeft gezegd dat daaruit voor hem geen werkelijk nadeel kon voortvloeien, vermits het bevelschrift tot verwijzing slechts een voorbereidende maatregel was en dat de beklaagde zijn volledige vrijheid van verweer behield voor de rechtsmacht van wijzen.

Het is niet moeilijk heel de zwakheid van dergelijke redeneering in het licht te stellen.

Het is niet waar dat een bevelschrift van de Raadskamer waarbij hij naar een rechtsmacht van wijzen wordt verwezen, van geen belang zij voor den beklaagde, en, zoo deze de beslissing ongegrond acht, moet hij, evenals het Openbaar Ministerie en de burgerlijke partij, in beroep kunnen komen bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling.

De Raadskamer, om te beslissen dat er grond is tot verwijzing naar een rechtsmacht van wijzen, moet inderdaad erkennen dat er, ten laste van beklaagde, vermoedens van schuld bestaan en dat is reeds een voldoende reden voor den belanghebbende om de herziening te vragen van dergelijke beslissing zoo hij haar ongegrond acht.

In dergelijk geval is het niet minder rechtmatig dat de beklaagde al den last wil vermijden waarmede voor hem een verschijning voor de rechtsmacht van wijzen gepaard gaat, last van ernstigen en uiteenlopenden aard waarover niet verder dient uitgeweid.

Dit bewijst genoeg dat het U voorgelegde ontwerp een betreurenswaardige leemte komt aanvullen.

Dit was ook de meening uwer Commissie van Justitie die eenparig het ontwerp en dit verslag heeft goedgekeurd.

De Voorzitter.

PIERRE VAN FLETEREN.

De Verslaggever,
L. LEGRAND.